

ТОМ 72

ГОДИШНИК НА СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ

ИСТОРИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

1978

ANNUAIRE DE L'UNIVERSITÉ DE SOFIA

TOME 72

FACULTÉ D'HISTOIRE

1978

ПРОУЧВАНИЯ ВЪРХУ ГРЪЦКИТЕ ИЗВОРИ
ЗА ДРЕВНА ТРАКИЯ. VI.
ЕФОР: „ОБЩИ ДЕЛА“

АЛЕКСАНДЪР ФОЛ

ETUDES DES SOURCES ECRITES GRECQUES SUR LA THRACE
ANTIQUE. VI. EPHORE ; „HISTOIRE GENERALE“

ALEXANDRE FOL

Рецензент

доц. *Маргарита Тачева*

Редактор

проф. *Велизар Велков*

Ефор от Куме, съвременник на Теопомп, починал най-вероятно в ± 330 г. пр. н. е., е автор на първата обща история, т. нар. „Общи дела“ (κοινὰ πράξεις· πράξεις τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων; τὰ καθόλου; πᾶσαι αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον πράξεις).

Сведенията на Ефор за Тракия и за траките са разгледани накратко и общо у Д а н о в ДТ 60—62 с предишната литература. Хр. Данов посочва значението на пет фрагмента (№ 157, 161, 162, 44 и 119) за тракийската история и география.

Фрагментите са анализирани в студията по текст-критичното издание FGrHist II A 70 с коментар в II В. Техният брой е 41.

* * *

1. 1. Фрагментът е от първа книга на „Общи дела“. Текстът принадлежи към разказа за заселването на елините в Мала Азия, т. е. за разселването на еолийци и на йонийци на изток. Откъсът отразява полулегендарната устна традиция на йонийските логографи. Прекият извор принадлежи най-вероятно на Хеланик (Ф о л. Проучвания V: IV 1).

Фрагментът е запазен в коментара на Харпократион към Демостеновата реч „Срещу Аристократ“ (D e m. XXIII 154). Името е тракийско (D e t s c h e w, 236—237) във форма, която е по конектурата на Диндорф. То обозначава река и град в Троада, а производните му — областта, жителите на града и епитет на Дионис. Етнонимът Κεβρήνιοι покрива и племе от долното течение на Марица, но там се появява за пръв път у S t r a b. XIII 1,21 и у P o l y a e n. VII 22 сигурно под влияние на връзките с Троада и в родствена езикова среда. Съпоставката на Томашек с Κέβρος, Κίαβρος, дн. Цибрица (у и след P t o l. III 9,1), която D e t s c h e w, 237 отбелязва, без да вземе отношение, е за нас несъмнена. Хронологическата последователност на появата на името в изворите е разположена от Троада през долното течение на Марица до северозападните предели на южнодунавска Тракия най-рано от времето след Троянската война до II в. Ако езиковата заемка се разпространява в посока югоизток — северозапад, лингвистическата хипотеза за миграцията на мизите в обратна посока ще трябва да търси подкрепа другаде (срв. последно Г е о р г и е в ТЕ, 272).

1. 2. Фрагментът е от трета книга на „Общи дела“. Текстът е част от разказа за преселването на йонийски племена, сред които са абанти, минийци от Орхомене, кадмейци, дриопи, групи от фокейците, молоси, аркадски пеласги и дорийски епидаври в Мала Азия. Явно е, че представата за родството на тези разноплеменни преселници с йонийците и в частност — за нашия случай — с абантите от Евбея е недостоверна. Тя е създадена от устната традиция на елините в Мала Азия в хода на и след заселването им

по западното ѝ крайбрежие между края на Троянската война и края на IX в. пр.н.е.

Свидетелството възхожда към Н о т. I l. II 536 и 541—542, но прекият извор изглежда Н е г. I 146, 1. Версията е възпроизведена безусловно под влияние на Ефор у Paus. VII 2,4 и 4,9, който споменава абантите на Хиос, преди да се появят в Мала Азия (Йония); тя се вписва и в повествованията на други късни автори, които повтарят разказа за йонийското заселване на Евбея, а именно P s. — S k y m n. 571 и сл., S t r a b. X 1,8; V e l l. P a t. I 4. Единствен P o l y a e n. I 4 категорично определя абантите като елини чрез неочакваното цитиране на Н о т. II. II 542 — в стиха обаче няма етническа характеристика (прил. II 1).

Действителното положение е подсказано изрично от Херодот в цитираното място, където абантите, както и останалите етнически групи се отделят от йонийците. Херодот буквално пише: „... τῶν Ἀβαντες μὲν ἐξ Εὐβοίης εἰσὶ οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα, τοῖσι Ἰωνίης μετὰ οὐδὲ τοῦ οὐνόματος οὐδέν...“

Предпазливостта на Херодот е породена от смущението, как да се определят етнически абантите. След Тукидид у Аристотел абантите от Евбея са траки от Фокида (S t r a b. X 1,3), което се поддържа и от други автори (изворите у D e t s c h e w 1). Особено важна е етнокултурната характеристика на E u s t. a d D i o n. p e r. 520, където се обяснява Омировото ὀπίθεν κορόωντες (Н о т. II. II 542) за абантите с: „τούτους (т.е. абантите) ὁ Ὀμηρὸς κορῶν τε τὰ ὀπίσθεν φησὶ τῷ Θρακίῳ νόμῳ“ (за съпоставка: споменаването на траките ἀκρόκομοι (у Н о т. II. IV 533)). Принадлежността на абантите към трако (-пеласгийската) етнокултурна среда е обоснована и чрез анализа на Тукидид (Ф о л. Проучвания III).

Ἀβας в им. пад. ед.ч. е тракийско мъжко име, което не стои в компендиума на D e t s c h e w 1, където трябва да бъде поставено. Заедно с Ἀβα (нимфа, херой, женско име, „град във Фокида“) и производни образуват очакван кръг имена в трако (-пеласгийските) анклавни от средна Гърция и особено във Фокида. В Атика те се появяват чрез генеалогията на Ерехтей, но в обратна връзка там Ἀλκίων/Χάλκων е баща, а Ἀρέθουσα е майка на Абант.

1.3. Фрагментът е от трета книга на „Общи дела“. Той принадлежи към разказа за заселването на Мала Азия (Йония) от елинските (йонийските) племена и от тръгнащи с тях другоплеменни групи (вж. по-горе 1.2). Устната традиция е предадена сбито от Н е г. I 146, 1, където са изброени всички етноними.

Собствено казано, пасажът за Лампсос като дял от Клазоменската хора възхожда най-вероятно към S h a r o n, fr. 6 (M ü l l e r. F H i s t G r I, 23=P l u t. Moralia II=De virtutibus mulierum 255a-e). В цитирания от Плутарх откъс от Харон се появява за пръв път Λαμψάκη, дъщеря на Мандрон, чието име ойкистите дали на града, който дотогава носел тракийското име Πιτύεια (Ф о л. Проучвания V: V 1). По всичко личи, че Харон е прекият извор на Ефор.

Ако предположението е вярно, фрагментът, както и предишният под 1.2, ще се датира най-късно към и след края на карийската таласократия, т.е. в края на IX в. пр.н.е. (Ф о л. Проучвания V: IV 1).

Текстът на Ефор обаче е възпроизведен много лаконично от Стефан Византийски и при това — контаминиран с други, неизвестни на нас. Топонимът се споменава единствено тук на територията на Клазомене в Южна Йония, но очевидно произхожда от името на Лампсак, от Лампсак, далеч

на север по йонийското малоазийско крайбрежие. До откриването на нов текст или до обосноваването на нова конектура този топоним надали може да се постави сигурно на територията на Клазомене. Контаминацията у Стефан Византийски се образува, предполагаме, от родословието на ойкиста на Лампсак, който у Харон—Плутарх е от Фокайя от рода на Кодридите; във фрагмента е обратното — Лампсос е от рода на Кодридите, син на Кодрос. В същност именно заради Харон това е и единственото възможно четене, т.е. Κοδρίδου, предложено от Meinecke, за разлика от Κυδρίδου (?) на Jacoby и още по-малко Κυδρίλου на Schwartz.

Кодрос, син на Мелантос, „последният атински цар“, се появява у Нег. I 147,1 като родоначалник на кауконите от Пиλος, които били избрани за царе от някои от движещите се към Мала Азия групи, съобщени у Нег. I 146,1 (вж. по-горе 1. 2). Групата от Фокида очевидно е била под тяхно предводителство и у Харон е вече и от техния род, сиреч приема „царската“ генеалогия след основаването на йонийската Фокея или Фокайя. Тогава започва движението на ойкистите на север (Лампсак) и частично на юг (Клазомене). Такава представа изгражда приблизително P a u s. VII 3,8, макар че етнонимите в текста му са архаизирани: „Κλαζομενίους δὲ καὶ Φωκαεῖσι, πρὶν μὲν ἢ Ἴωνα ἐξ τὴν Ἀσίαν ἔλθεῖν, οὐκ ὠκοῦντο αἱ πόλεις.“

Харон — Ефор, или йонийската историографска школа, свързва етнодемографските промени в областта на Лампсак и на Клазомене (?) и с присъствието на кауконите. Кауконите (Καυκῶνες) са население на Витиния у Нот. II. X 429 и XX 329, известни са и в Пелопонес към времето на Троянската война, където са подвластни на Нестор (Нот. II. III 357 сл.); в Пелопонес те са локализиращи и у Нег. IV 148,4. S a k e l l a g i o u. 281, бел. 3 ги определя като „пре-индоевропейско“ население, заедно с фойниките, аоните и хиантите. Това определение е незадоволително. По-вероятно е въз основа на слабите засега писмени сведения да предположим принадлежността им към сборния състав на трако-пеласгийската етно-културна общност.

1. 4. Трите фрагмента са от четвърта книга на „Общи дела“. Тя вероятно съдържа описанието на Европа (?), но съвсем очевидно — описанието на познатия свят.

Изворът е Нег. IV 36, но устната традиция е по-стара. Тя е противопоставена изрично и от самия Херодот на кръговата представа за света, който е обиколен от океана-река, и се поражда при ранните географски наблюдения на йонийците, вече оформени към средата на VI в. пр.н.е.

Ефор прочее не приема представата за кръга, а тази за четириъгълника. Наименованията на четирите крайни народности също възхождат към Нег. II 33,3 (за келтите, които са сядели на кинесиите, последните от живеещите на запад в Европа), III 114, 1 (за етиопите, които владеят „последната земя на ойкумената“), Нег. III 94,2 (за индите, които са най-многобройни от всички хора) и Нег. IV 45 и IV 46 и сл. (за скитите, които са разположени по неясните граници на Европа на север и на изток.) Наименованията на четирите географски посоки също възхождат към изводите от наблюденията на йонийските пътешественици и астрономи докъм средата на VI в. пр.н.е. — по названията на четирите най-силни ветрове и по изгрева и залеза през лятото и през зимата.

От текста се вижда обаче, че четирите страни на фигурата независимо от категоричния чертеж на Козма Индикоплевт (30в) са изострени, понеже народностите са поставени в „края“ на ойкумената между зимния изгрев

и залез (етиопите), между летния изгрев и залез (скитите), между зимния и летен залез (келтите) и между зимния и летен изгрев (индите). Така че, по-точно казано, йонийската идея за некръга на ойкумената се приближава към ромба, който е леко удължен в посока североизток — югозапад.

Удължаването се дължи на позицията, която заемат йонийските наблюдатели на света, застанали на брега на южната, издадената част на Мала Азия. Както личи от текста на трите фрагмента, оглеждането им започва от индите, т.е. от лявата страна, минава през етиопите, които се оказват в югозападния предел, после през келтите и завършва със скитите. С други думи, скитите или североизточният предел е зад гърба им, където е неизвестното, където е родината на Борей и където сетне ще се окаже, че живеели. . . хипербореите. Затова в йонийската географска книжнина, в която днешните понятия за четирите посоки не съществуват, „долу“ или ἵκτω ще бъде към морето (на юг и югозапад според съвременните представи), а „горе“ (а понякога „отвъд“, „през“ — ὑπὲρ) или ἄνω ще бъде към европейския континент (на север и на североизток според съвременните представи).

Херодот в IV 45,1—2 не знае нищо определено за изтока, севера и запада на Европа и се пита дали е обградена с море; той не знае също защо Либия, Азия и Европа са назовани с женски имена. Двете признания са важни. Той не знае нищо за пределите на Европа, защото участниците в Дариевия поход и специално йонийските мореплаватели не са добавили нова информация освен онази, която поправи представата на Хекатей за Тракия до Хем, откъдето пък започвала Скития. Поправката се заключава в това, че Тракия в същност стигала до устието на Дунава на североизток, а оттам започвала скитската земя; за разположението на тази земя йонийските колонисти от Олбия нататък по крайбрежното действително нищо не са знаели. Преди Хекатей, както е известно, Тракия или по-добре траките са локализирани в югоизточния край на Балканския полуостров при Хелеспонта; такова е положението в епоса и може със сигурност да се смята, че Тракия е ранно еолийско-йонийско понятие, което дори ще трябва да се търси в линейното писмо Б, ако очакваното разчитане на линейното писмо А не го предложи. Едва след тази епоха се появява идеята и наименованието за и на Европа, която и което са образувани в Беотия на основата на мита за Кадмос у Хезиод (H e s. Theog. 357). Най-сетне се очертава представата, „която ще остане смътна, за скитите и за Скития, проникнала в Йония чрез сведенията и спомените за кимерийското нашествие през VII в. пр.н.е.“.

В този ред се изгражда познанието на йонийците за севера и за североизтока, на стоящия зад гърба им континент, който, както и другите твърди дялове на ойкумената, се е родил от водата, от океана. Поради това, че са щерки на океана, те ще носят женски имена; впрочем самият Херодот в IV 45,5 обяснява, че Европа излязла от Азия, но не отишла в страната, която елините наричат сега Европа, а се движела през Крит (през морето) и Ликия. В цитираното по-горе място Хезиод я вижда именно като дъщеря на океана, което пък по логиката на митографската стематология произтича от H o m. II. XIV 321, където тя е майка на Минос и на Радамант.

С други думи, едва към началото на Великата гръцка колонизация с помощта на генеалогията в епоса се стабилизира и представата, че Тракия е част от Европа. През това време позицията на наблюдателите вече може да бъде изтеглена по-на север в континента, но не по-северно и североизточно от устието на Дунав, отвъд което продължава да стои неизвестното.

Цитатът на Страбон от първия фрагмент (30a) е важен, защото потвърждава космогоничния произход на четириделното деление на света — на небето и на земята. Проблемът вече е известен.

1.5. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“, която съдържа описанието на Европа (?). Епизодът е много известен и възхожда към полуполюгендарната устна традиция за „завръщането на Хераклидите“ или за началото на дорийското нашествие, което може да бъде датирано в ± 1215 г. пр.н.е. (по Thuc. I 12,3 у Фол Проучвания III с преразглеждане у Фол. Проучвания V: I, IV 1). Старото име на Палена, именно Флегра, е засвидетелствувано изрично у Pind. I Nem. 67—68 със Schol. ad 67: Φλέγρα, τόπος ἐν Θράκι καὶ κόμη. ἐνθα οἱ Γίγαντες ἀνηρέθεσαν ὑπὸ θεῶν.

Мястото е ключов пункт в митографските реконструкции на Троянския цикъл и продълженията му с пътя Азия — Европа, по който поемат Еней и тирсените (вж. версията на Хеланик за движението на Еней с упоменаването на Флегра-Палена у Фол. Проучвания V: I, IV 5); двата топонима са предадени и у Strab. VII fr. 25; Polyaeon. VII 47; Scopon 26F 1 с 13; Ps. Skutn. 635 и сл. и съвсем прецизно у Евдокс по Schol., Lukorhg. 1404: Φλέγρα, πόλις Θράκης, ἣν Εὐδοξος μετὰ τὰτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι.

Както се посочи при анализа на цитирания фрагмент от Хеланик (Sc Her. VII 123 за тракийската топонимия на местността Крусида в Палена), Палена е населена от тракийското племе крусаи. Битката на Херакъл с гигантите е битка на дорийците с трако-пеласгийското население на Халкидика, в която божествената помощ е рационализираният изход, т.е. преодоляването на съпротивата на местните жители. Ужасяващата характеристика на тези жители също не е от края на XIII в. пр.н.е., а късна морализация, която е породена от уплахата от пиратите — крайбрежни жители, особено опасни през IX в. пр.н.е.

1.6. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“. Текстът принадлежи или към Ефоровата периегеа (в дела ѝ описанието на Европа), или към разказа за положението на градовете по Струмския залив и в Халкидическия полуостров по Филипово време. Изглежда, че първото решение е по-приемливо. То произтича и от анализа на предидущия фрагмент (1.5), където чрез едновременното използване на рационализацията и на архаизацията легендарните свидетелства се сплитат с оценка на действителната обстановка. Преките извори са Sc Her. VII 22, VII 122 и VIII 127; Thuc. IV 110,1, V 3,4 и V 18,8; срв. Ps. Skyl. 66.

Локализацията на града е известна. Името е тракийско (Detschew 514—515).

1.7. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“. Проблемите и решението са същите, каквито са при предишния фрагмент (1.6). Селището се споменава още у Hom. Il. IX 304 под формата Αἰόσην и у Thuc. IV 107, 5.

Локализацията на града е известна. Името е тракийско (Detschew. 10 с критичния апарат).

1.8. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“. За разлика от предишните (1.6 и 7) текстът несъмнено принадлежи към разказа за положението на градовете по Струмския залив и в Халкидическия полуостров през Филипово време. Анализът на изворите и на сведенията е вече извършен у Фол Проучвания IV: I 6.

Локализацията на града е известна. Името е тракийско (Detschew 120—121).

1.9. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“. Проблемите и решението са по-скоро същите, каквито са при 16 и 7, отколкото при 1.8.

Локализацията на града е известна. Името е тракийско (D e t s c h e w 289—290).

1.10. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“. Проблемите и решението са същите, каквито са при 1.6, 7 и 9. Първото споменаване е у Н о т. II. IV 520.

Локализацията на града е известна — старата тракийска Политмбрия на устието на Марица. Топонимът не стои в компендиума на Дечев, което противоречи на метода му — той следва да се постави сред тракийските езикови остатъци (прил. III).

1.11. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“. Проблемите и решението са същите, каквито са при 1.6, 7, 9 и 10.

Локализацията на града е известна. Името е включено в тракийските езикови остатъци от Ф о л. Проучвания V: IV 4 с прил. III.

1.12. Фрагментът е от четвърта книга на „Общи дела“; този под № 42а не носи нищо ново и затова не се привежда. На Ефор принадлежат редове 1—8 и 22—26. Понеже Страбон подбира антидетично (морализаторски!) възгледите на автори от Омир насетне за скитите (галактофаги, абии), не е сигурно дали текстовете на Ефор не са предадени със съкращения. Тази несигурност не позволява да се съди кой възглед споделя Ефор — този на Омир, който определя галактофагите и абииите като „най-справедливи измежду хората“ и е частично защитен от Херодот за гетите, или този на Хезиод, доведен до крайно отрицателната им характеристика в самия цитат на Ефор в редове 6—8. Изглежда, по-скоро втория.

Във всички случаи и двата откъса от Ефор принадлежат на периегезата му на Европа и възхождат към логографската етногеографска литература. Под № 158 и 182 стоят у Якоби фрагменти, които заедно с № 42 (тук 1.12) образуват дял от общия екскурс върху Скития, и е жалко, че Страбон не е съхранил сравнението му с гетите, което неизбежно е било направено след Хекатей — Херодот — Тукидид.

1.13. Фрагментът е от пета книга на „Общи дела“ и несъмнено е част от периегезата на Ефор в дела ѝ за Азия и Понта. Същинският цитиран текст е в редове 3—7 и няма по-ранни аналогии в литературата, а по-късни, които са вдъхновени от Ефор (прил. II 2 и в коментара на FGrHist II B, 52). Тибарените са познати на Н е г. VII 78, където те са въоръжени като макроните и мосиниките, а всички заедно — като мосхите, с дървени шлемове, малки щитове и къси копия (αἰχμαί) с дълги железни върхове (λόγχαί); изброените племена и марсите са включени в 19-а стратегия на Дарий I (Н е г. III 94). Равнинната хора на тибарените с по-слабо защитени хориа, отстояща на 2 дни път от Котиора (дн. Орду), синопска апойкия на южния черноморски бряг, е спомената от Ксенофонт (прил. II 3). Някои етимологически справочници определят тибарените като тирски търговци на роби, известни под наименованието тибали, употребено от Езекил (XXVII 13).

Народностната среда, реалиите (въоръжението) и мнението им, че шегата и смехът са най-голямото чудо, поставят остро проблема за етно-културната им принадлежност — във всички случаи извън гръкомалоазийския културен кръг.

Ефор не е споменал мосиниките, но те са непосредствени съседи на тибарените и са подчинили халибите (прил. II 3). Те се споменават в двата посочени по-горе откъса от Херодот и за тях Ксенофонт разказва на още едно място в „Анабазиса“ (V 4,1—36 и особено V 4,26, където *μόσυν* е дървена кула). Съмненията за глосата са добре познати. Георгиев ТЕ 21 се въздържа, понеже „не е указано, че думата е тракийска“, но тъй като често се въздържа и когато имаме „указания“, аргументът е слаб от културно-историческа гледна точка. По-прав е D e t s c h e w 311—312, който определя глосата като тракийска и остава само още една крачка — да се постави и етнонимът сред тракийските езикови остатъци. Това и прави (прил. III).

Халибите се появяват у E s s h. Pr. 715, H e r. I 28 и у Ксенофонт (прил. II 3). Но тези автори не са изворите на Ефор, защото, както и при тибарените, етно-културните наблюдения ще произхождат от устната полу-легендарна традиция на йонийските заселници в Мала Азия. Сега засега и за тях може да се направи предположението, че спадат към друг, неелински и неелинско-малоазийски културен кръг. То се подсилва от Ксенофоновото свидетелство за подчинеността им спрямо мосиниките и за добива на желязна руда, с който повечето от тях се занимавали цял живот. Основният проблем тук ще бъде дали те не са тъждествени с алазоните (хализоните), (по-долу I. 26), както това е изрично засвидетелствувано (по-долу I. 34), и при еолийско-йонийската колонизация са получили чисто гръцко етническо наименование по характера на основния си поминък.

За левкосириите още е преждевременно да се разсъждава.

1. 14. Фрагментите са от пета книга на „Общи дела“. Изворът е устната традиция за основаването на Хераклея Понтийска, съхранена в йонийската логографска литература. От епохата на Ефор е X e n. Anab. VI 2,2 (= D i o d. XIV 31,3), от по-късната срв. у P s. S k y t n. 792; P a u s. V 26,7; S t r a b. XII 3,4.

Колонията е основана в тракийска народностна среда. Дечев основателно не поставя етнонима на мариандините сред тракийските езикови остатъци, защото е гръцки (или силно грецизиран тракийски, чиято форма не може да се установи). Племето обаче принадлежи към тракийската малоазийска етно-културна среда. Родството на мариандините с тините е засвидетелствувано от епическата поезия насетне, затвърдено е в обобщението на S t r a b. VII 3,2 върху траките в Мала Азия и е отразено в по-сетнешната литература.

1. 15. Фрагментът е от пета книга на „Общи дела“. Градът е известен на H e r. III 120 и 126, VI 33.

Локализацията е при устието на Риндакос. Името е тракийско (D e t s c h e w 93 с другите извори); Ефор съобщава и по-късното гръцко наименование.

1. 16. Фрагментът е от пета книга на „Общи дела“. Изворът е Хекатей, който пръв съобщава името на акропола, но не е изключено то да е стояло и в текста на Харон.

Ранната тракийска етно-културна среда на Лампсак е изяснена у Ф о л. Проучвания V: V1, но топонимът надали е тракийски.

1. 17. Фрагментът е от пета книга на „Общи дела“. Изречението от Ефор в редове 1—2 няма защо да се отнесе към града в Либия, както произ-

тича от контаминацията на Стефан Византийски, а към онзи на Понта. В такъв случай изворът ще бъде Хекатей.

Χαλσιῶα е корумпираното Χάλκη/Χαλκία. Привежда се към 1. 18 и 1. 26.

1. 18. Фрагментът е от девета книга на „Общи дела“. След Нег. IV 116 и сл. е необходим заради черноморската локализация на амазонките (освен онази в Скития—Савроматида и Либия).

1. 19. Фрагментът е от девета книга на „Общи дела“. Цитатът от Ефор е третото изречение. Хекатей (FGrHist I A, 1 F 219) е изворът за долионите в Кизик, но по всичко изглежда, че Ефор е първият, който ги нарича пеласги от Тесалия и Магнезия. В такъв случай изворът е полулегендарната устна традиция за разселването на (трако-)пеласгите от континента в Мала Азия.

Долионите са тракийско племе с тракийски етноним през епохата на писаната история (D e t s c h e w 147—148).

1. 20. Фрагментът е от девета книга на „Общи дела“. Той принадлежи почти сигурно към разказа за положението в Тесалия, откъс, от който е предишният фрагмент. Изворите са същите.

Името спада към трако(-пеласгийския) етно-културен ономастичен материал. Вероятно тракийско, поради което го предлагаме в прил. III.

1. 21. Фрагментът е от осемнадесета книга на „Общи дела“. Той принадлежи към разказа за кампанията на Деркилид в района на Хелеспонта и във Витиния от 399/398 г. пр.н.е. — 398/397 г. пр.н.е. Изворът е Х е п. Hell. III 1,8 (=D i o d. XIV 38,2). За събитията вж. у Ф о л. ТБ 126—131.

Името е в трако-малоазийска езикова среда и затова го предлагам в прил. III.

1. 22. Фрагментът е от двадесет и седма книга на „Общи дела“. Текстът принадлежи най-вероятно към разказа за първата Филипова кампания от 359/358 г. пр.н.е. (срв. F G r H i s t 115 F 44). Изворът е от донесенията на щабните офицери. Името е тракийско (D e t s c h e w 96).

1. 23. Фрагментът е от двадесет и седма книга на „Общи дела“. Принадлежността и датировката му, както и изворът са същите, каквито са при 1. 22. Името е тракийско (D e t s c h e w 184).

1. 24. Фрагментът е от двадесет и девета книга на „Общи дела“. Той принадлежи към разказа за 358/357 г. пр.н.е. по мнението на F G r H i s t II B 60. Името е тракийско, примерът стои у D e t s c h e w 218.

1. 25. Фрагментът, изглежда, е от въведението на „Общи дела“. Изворът е полулегендарната устна традиция за разселването на пеласгите, съхранена от йонийската литература.

Според FGrHist II B, 64—65 Ефор е смятал пеласгите за Reisläufer, които едва ли не като елините по смисъла на Т h u c. I 3, 2 разпространили етнонима си върху цяла Елада и в Мала Азия. Не виждам основания за такъв извод от текста на фрагмента.

Привежда се като допълнение към картата на (трако-)пеласгийската етно-културна общност у Ф о л. Проучвания III.

I 26. Фрагментът, изглежда, е от въведението на „Общи дела“. Изворот е полулегендарната устна традиция за племената по южния бряг на Понта, съхранена от йонийската литература като отзвук от познанията на колонистите. В случая обаче, както личи, представата за хализоните (погоре I. 13) възхожда към H o m. II. II 856 с коментара на S t e p h. B y z. s Ἀλόπη. Ὀμηρος τὴν μετὰ Μυρτιάς καὶ Καρίας καὶ Λυκίας (Λυδίας MEIN) παράλιον φησι ἔλθόντες ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν.

Еолийците и йонийците са наследили амазоните в колонизирането на крайбрежието между Мизия, Кария и Ликия (Лидия), което са владеели хализоните, и старото селище Алопе е станало Ефес.

Последователността хализони — амазони — елини (еолийци, йонийци) очевидно отговаря на възгледа за промените в състава на малоазийското население след Троянската война и на борбата за овладяването на южните понтийски крайбрежия през XI—IX в. пр.н.е. срещу страшните амазони. Хализоните от епохата до Троянската война са получили друго наименование в хода на колонизацията (по-долу I. 28 и I. 34).

I. 27. Фрагментът е, изглежда, от въведението на „Общи дела“. Заедно с фрагментите № 21 и 22 (в тях няма интересувачи ни сведения) образува един текст, който е сигурно пряка извадка от беотийската ранна история, съхранена в йонийско-атическата полулегендарна устна традиция. Етно-географското описание на Ефор на Беотия и на съседните ѝ етноси се съдържа в първите 11 реда; то е възпроизведено освен от Страбон, комуто дължим цитата, от P s. S k y m n. 488 и от S t e p h. B y z. Βοιωτία. Краткият обзор на политическото издигане на Беотия и на Тива се съдържа в редове 11—18 и е пряк отглас на атинската историография по Ксенофонт; по-късните пререзки са у P o l y b. VI 43 и у D i o d. XV 79,2 и 88,3—4. Откъсът, посветен на смяната на населението в Беотия, се съдържа в редове 18—39 (S t r a b. IX 2,3—4); възпроизведен е по Хиероним от D i o d. XIX 53 сл. Този откъс е и най-важният.

Според Ефор Беотия била населена най-напред от варварите (неелините), аони, темики (отишли там от Сунион) и от лелеги и хианти. След това дошли финиците начело с Кадмос, който укрепил Кадмея (със стена) и оставил властта на наследниците си. Тези епигони пристроили (около Кадмея) Тива, оглавявали (повечето от) беотите и само за малко време я изоставили по време на войната помежду им (срв. H e r. V 61,2 за Лаодамант и Етеокъл и D i o d. XIX 53,7). След удара на траките и на пеласгите те се оттеглили в Тесалия, в Арне, където държели властта дълго време така, че всички били наречени беоти, а после се върнали; в същност те се върнали според Тукидид след Троянската война (прил. II 4). Сега разнородните беоти присъединяват Орхомене, т.е. минийците, и заедно с тях отхвърлят пеласгите в Атина, където те заселват известна територия, наречена оттогава Пеласгикон (дотогава там живеели химетите), а траките — на Парнас. Тези събития се разиграват по хронологията на Тукидид шестдесет години след Троянската война, по същото време, по което дорите започват опитите си да проникнат в Пелопонес, и вероятно траят около 20 години, т.е. когато нахлуването в Пелопонес е било успешно завършено. Напълно възможно е установяването на траките при Парнас, сиреч във Фокида, и на пеласгите в Атика да се датира — в крайната си фаза — към 1195 г. пр.н.е. или в началото на периода Троя VII В 2, ако се възприеме по-ранната хронология на Троянската война (по-долу I. 40). Раздвижването на племената през XII в. пр.н.е., както личи от фрагмента, довежда до лик-

видирането на микенската култура в Беотия (покоряването на минийците) и в Пелопонес и до началото на пеласго-тракийската таласократия.

Във Фокида траките са заедно с хиантите, които основали града Хиан. Ефор разказва, че сключилите с беотите договор траки се вдигали нощем на война, като казвали, че в същност не нарушавали договора, понеже били сговорни през деня: оттогава се появила и пословицата „тракийско оправдание“, „препредиана от Ζενοβ.“ IV 37 (Leutsch-Schneidewin). Епизодът е очевидно по-късен, т.е. от легендарното време на Терей във Фокида или от епохата на разгара на тракийската таласократия, една от изходните точки на която е северният бряг на Коринтския залив (Делфи).

Фрагментът е красноречиво доказателство за трако-пеласгийското присъствие в Средна Гърция (D e t s c h e w 25—Ἀρυνή) до и през Троянската война.

1.28. Фрагментът е, изглежда, от въведението на „Общи дела“. На Ефор принадлежи само първото изречение. Историята на Андроклидите за основаването на Ефес възхожда или към йонийско-атицеската (H e r. I 142; H e l l. 4 F 48 и 125 Jacoby), или към йонийско-ефеската (P h e r e k y d, 3 F 155; M a g n. P a r. p. 91 Jacoby) литературна традиция. Срв. още S t r a b. XIV 1,3 и 1,21 и P a u s. VIII 2,8.

Фрагментът е свързан с 1.26 (1.13) и 1.34. Името на филата може да се обясни с присъствието на хализоните. То е тракийско (D e t s c h e w, 51 с други позовавания).

1.29. Фрагментът е от четвърта (пета — ?) книга на „Общи дела“ (срв. S t r a b. VI 1,7). Традицията за основаването на града възхожда към H e c. I F 84 (Jacoby), която е предадена разгърнато у P s. S k y t p. 323, D i o d. VIII 17 и D i o n. H a l. II 59,3. Формата Κρήστων/Κρηστωνίται у H e r. I 57 е поправена от Legrand в Κρότων/Κροτωνίται въз основа на H e r. VIII 47, но е запазена напоследък у F e i x, който я локализира като топоним на Халкидика, съгласно H e r. V 3,5; VII 124 и 127; VII 124 и VII 16. Но текстът на H e r. I 57,1 не позволява такава локализация и Крестон все пак остава форма за Южна Италия независимо от D e t s c h e w 267, който я смята за погрешна конектура“.

Проблемът е развит у Ф о л Проучвания III.

1.30. Фрагментът е от четвърта (пета — ?) книга на „Общи дела“. Провежда се като допълнение към 1.27.

1.31. Фрагментът е от четвърта (пета—?) книга на „Общи дела“. За съжаление цитатът на Ефор е непълен, и, както се вижда, е реконструиран от J a c o b y и от M e i p e k e. Един по-разгърнат разказ е предаден от P s. S k y t p. 666 с формата τὰ Ἀβδῆρα, който може би принадлежи на перото на Ефор (прил. II 5). Ако е така, съгласно F G R H i s t II B 82 ще имаме контаминация на митографската версия у H e l l. 4 F 105 (Jacoby) с локалната генеалогическа версия у P i n d. II P e a n. 1—6 или P i n d. P a r. O x y g. V 841, II 1 сл.

Дечев не е включил името в компендиума си, но няма основание. Предлагам го като топоним (прил. III).

1.32. Фрагментът е от четвърта (пета—?) книга на „Общи дела“. Изворът е H e r. IX 114,2 и 117—118. Изразът на Ефор е безусловно част от разказа за събитията след прогонването на персите (479 пр.н.е.) и след

Микале, когато Ксантип с атинската ескадра достига Абидос и оттам се прехвърля, за да обсади Сестос в 478 г. пр.н.е. Влизането в града е предадено от Херодот (прил. II 6), епизодът стои и у Th u c. I 89,2. Изглежда, че описанието възхожда още към Хекатей, както го е цитирал St e r h. В у z. 691,7—17 и 692, 1—12 (H e c. I F 163 Jacoby), но по-вероятно е пасажът да представлява контаминация между етно-географското наблюдение на логографа и H e r. IX 118,2; замяната на Сестос с град Херонес (Херсонес) в посоченото място у Стефан Византийски (разгледано у Ф о л. Проучвания I под № 163) се дължи на компилатора, а не на Хекатей, който знае името на града точно по H o m. II. II 836. Впрочем Стефан Византийски е намерил основание за такава подмяна на имената във формулата на псефизмата на херонеситите, оставена ни от D e m. XVIII 92 (Vince), а именно: . . . Χερρωνησιτῶν οἱ κατοικοῦντες Σηστὸν, Ἐλαιούντα, Μάδυτον, Ἀλωπεκόν-νησον...

1.33. Фрагментът е от четвърта (пета—?) книга на „Общи дела“. Сведението на Ефор е съгласно традиционната представа след H e r. IV 47. За седемте устия вж. у F G r H i s t II B 82.

1.34. Фрагментът е от четвърта (пета—?) книга на „Общи дела“ и принадлежи към периегезата на Мала Азия съгласно йонийската етногеографска литература (срв. H e r. I 28). Описаната територия включва именно йонийската представа за Мала Азия; на изток тя стига до линията Исос—Синопе (по H e r. II 34,2, P s. S k y l. 102 и по самия Ефор) или до линията Исос—Амисос (по P s. S k y m n. 917—940).

Изброяването на народностите изглежда най-пълно у Ефор, за когото те извън смесените са шестнадесет; от тях тринадесет са варварски. В списъка му не стоят кападоките и лидите, които споменава Псевдо-Скимнос в цитираното място (но пропуска витините, трояните и милиите) и вероятно те са сред смесените.

Фрагментът допълва 1.13, 1.26 и 1.28 с трако-малоазийската среда на халибите = хализони по коментара на Страбон към Омир. Етнонимът, изглежда, се измества към южното крайбрежие на Понта от „средноземието“ на Мала Азия, след като е бил напълно грецизиран; именно при Понта го открива и локализира Ксенофонт за малката група рудари, които били подвластни на мариандините.

1.35. Фрагментът е от четвърта (пета—?) книга на „Общи дела“. Извоят е йонийската полулегендарна устна традиция на етно-географски наблюдения с етиологичен характер. Проблемът е изцяло поднесен у Ф о л. Проучвания V: IV3 като анализ на фр. 24 от Хеланик. Той остава открит в духа на констатацията при 1.1.

1.36. Фрагментът е от четвърта (пета—?) книга на „Общи дела“. Извоят е същият, какъвто е и при 1.35. Дечев не поставя топонима в компендиума си, но е възможно да бъде предложен (прил. III).

1.37. Фрагментът е от (до) петнадесета книга на „Общи дела“ и вероятно принадлежи към разказа за историята на Милет. Прекият извор сигурно е H e r. VI 42, защото, изглежда, че Ефор преутвърждава ролята на Хекатей за въстанието и говори против разпуснатостта на милетчаните. Пословицата е възпроизведена у D i o d. X 25,2.

Текстът възстановява картината на милетската колонизация в Понта в идеализиран (противопоставен на положението в началото на V в. пр.н.е.) вариант.

1.38. Фрагментът е от (до) петнадесета книга на „Общи дела“, но сигурно образува общ текст с 1.19. Изворът е като при 1.35, а проблемът — като при 1.36.

1.39. Фрагментът е от (до) петнадесета книга на „Общи дела“. Изворът е най-вероятно H e r. VII 107. От своя страна Ефор (или негов епитом) е изворът на D i o d. XI 60, 1—2. Срв. T h u c. I 98,1.

Проблемът за Ейон е разгледан у Ф о л. Проучвания IV: I 8 с прил. III.

1.40. Фрагментът е от дванадесета-тринадесета книга на „Общи дела“. Изворът е същият, както при 1.5 и 1.27. Добавката на Гутшмид е излишна понеже и без това текстът на Климент Александрийски е в противоречие с Тукидидовата хронология на завръщането на Хераклидите след Троянската война.

От връщането, т.е. установяването на дорите в Пелопонес, до началото на нахлуването на Александър Велики в Азия фрагментът посочва пет (шест) хронологии. Според извършените уточнения при анализа на T h u c. I 12,3 движенията на беотите и на дорите започват в ± 1215 г. пр.н.е. и към ± 1195 г. пр.н.е. покоряването на Пелопонес е факт. Датировката съвпада с получената по археологически път горна граница на разпространение на културата Троя VII B 2; към същото време (по датировката на таласократиите у Диодор в ± 1183 г. пр.н.е., което е едно и също) ще започне таласократиите на траките, установена след пеласгите. Тези изчисления са направени при приет край на Троянската война в 1275 вместо в 1255 г. пр.н.е. (проблемът у Ф о л. Проучвания III към цитираното място от Тукидид). Тракийската таласократия ще продължи при това положение до към ± 1019 г. пр.н.е. (окончателните изводи у Ф о л. Проучвания V: I, IV 1).

От предложените във фрагмента пет (шест) хронологии, най-близка е тази на Тимей (Клитарх), която дава 820 години между завръщането на Хераклидите и архонтството на Евенет — ако от падането на Троя до завръщането на Хераклидите има 80 години, края на обсадата ще бъде в 1235, а при 120 — в 1255, което е и края на десетгодишната обсада по Блеген.

1.41. Фрагментът е от неизвестно място на „Общи дела“. Изворът е сигурно йонийско-атическата версия за кампанията на Деркилид (вж. по-горе 1.21).

Градът в Тракия е посочен у D e t s c h e w 359, но фрагментът на Ефор възстановява друг хорион в Мизия с наименование Πάσσαυδα. Той може да бъде предложен като топоним от тракийско-малоазийската етно-културна среда (прил. III).

ΦΡΑΓΜΕΝΤΙΤΕ НА ΕΦΟΡ — СТАРОГРЪЦКИ ТЕКСТ

(Редът, номерацията и правописът са по FGr. Hist. II A, 70)

1.

10 (S. 45): HARPOKR. S.: Κεβρήνα ... πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος Κεβρήν*, Κυμαίων ἀποικία, ὥς φησιν Ἐφορός ἐν ᾱ.

*Κεβρήνα-Κεβρήν DINDORF
*κέβρηνα-κέβρην HARP.

2.

24 (S. 49—50): STEPH. BYZ. S. (34, 19—35, 1): Ἀθῆναι ... ᾧ Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα, ὥς Ἐφορός γ: „Ἀβαντος δὲ γίνονται παῖδες Ἀλκων καὶ Δίας* καὶ Ἀρέθουσα, ὣν ὁ μὲν Δίας κτίσας πόλιν οὕτως ἀπὸ τῆς πατρίδος ὠνόμασεν“. ὁ πολίτης Ἀθηναῖος καὶ Ἀθηναϊκός. (ταύ)τας** δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι.***

*Δίας om. **ταύτας JACOBY ταύτας
τάς VALCKENAER τὰς STEPH.*** λεγεσ-
θαι (Αἰσχύλος μαρτυρεῖ) VALCKENAER.

3.

25 (S. 50): STEPH. BYZ. S. (410, 25): Λάμπρος μοῖρα τῆς Κλαζομενίων χώρας, ἀπὸ Λάμπρου παιδὸς † Κυδρίδου*, ὥς Ἐφορός γ.

*κυδρίδου R καδρίδου V καδίδρου P
Κοδρίδου MEI Κυδρήλου SCHWARTZ

4.

30 A—C (S. 50—52):

30 A: STRABON I, 2, 28: μηνύει δὲ καὶ Ἐφορός τὴν παλαιὰν περὶ τῆς Αἰθιοπίας δόξαν, ὅς φησιν ἐν τῷ περὶ τῆς Εὐρώπης, λόγῳ, τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τόπων εἰς τέσσαρα μέρη διηρημένων, τὸ πρὸς τὸν ἀπηνιώτην Ἰνδοὺς ἔχειν, πρὸς νότον δὲ Αἰθιοπας, πρὸς δύσιν δὲ Κελτοὺς, πρὸς δὲ βορρᾶν ἄνεμον Σκύθας. προστίθῃσι δ', ὅτι μείζων ἢ Αἰθιοπία καὶ ἡ Σκυθία „δοκεῖ γάρ“ φησὶν „τὸ τῶν Αἰθιοπῶν ἔθνος παρατείνειν ἀπ' ἀνατολῶν χειμερινῶν μέχρι δυσμῶν (χειμερινῶν) ἢ Σκυθία δ' ἀντίκει-
ται τούτῳ“.

30 B: KOSMAS JNDIKOPL. TOPOGR. CHRIST. II p. 148 (MIGNE PATROL. GR. 88, 117): Ἐφώρου ἐκ τῆς δ' αὐτοῦ Ἱστορίας. „τὸν μὲν γὰρ ἀπηνιώτην καὶ τὸν ἐγγὺς ἀνατολῶν τόπον Ἰνδοὶ κατοικοῦσι· τὸν δὲ πρὸς νότον καὶ μεσημβρίαν Α' ἰθιοπες νέμονται· τὸν δὲ ἀπὸ ζεφύρου καὶ δυσμῶν Κελτοὶ κατέχουσιν· τὸν δὲ κατὰ βορρᾶν καὶ τοὺς ἄρκτους Σκύθαι κατοικοῦσιν. ἔστιν μὲν οὖν

οὐκ ἴσον ἕκαστον τούτων τῶν μερῶν, ἀλλὰ τὸ μὲν τῶν Σκυθῶν καὶ τῶν Αἰθιοπῶν μεῖζον, τὸ δὲ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Κελτῶν ἔλαττον. καὶ παραπλήσιον ἑκατέρων ἀλλήλοις ἔχει τοῦ τόπου τὸ μέγεθος· οἱ μὲν γὰρ (Ἰνδοί) εἰσι μεταξὺ θερινῶν καὶ χειμερινῶν ἀνατολῶν· Κελτοὶ δὲ τὴν ἀπὸ θερινῶν μέχρι χειμερινῶν δυσμῶν χώραν κατέχουσι· καὶ τοῦτο μὲν ἴσόν ἐστιν ἐκείνῳ τῷ διαστήματι καὶ μάλιστα πῶς ἀντικείμενον. ἡ δὲ τῶν Σκυθῶν κατοίκησις τοῦ μὲν ἡλίου τῆς περιφορᾶς τὸν διαλείποντα κατέχει τόπον· ἀντίκειται δὲ πρὸς τὸ τῶν Αἰθιοπῶν ἔθνος, ὃ δοκεῖ παρατείνειν ἀπὸ ἀνατολῶν χειμερινῶν μέχρι δυσμῶν τῶν βραχυτάτων. „οὗτος ὁ Ἔφορος παλαιὸς ἐστὶ συγγραφεὺς, φιλόσοφος καὶ ιστοριογράφος.

NOTOS

ἀκριβῶς ὁ Ἔφορος καὶ λόγῳ καὶ τῇ καταγραφῇ ... διηγείται τὴν θέσιν τῆς γῆς καὶ τῶν ἄστρον τὴν περιφορὰν.

30 C: [SKYMN.] ORB. DESCR. 167—182: ἔπειτα (HINTER TARTES-SOS) χώρα Κελτικὴ καλουμένη (μέχρι τῆς θαλάττης τῆς κατὰ Σαρδῶ κειμένης/, ὅπερ μέγιστόν ἐστι πρὸς δυσμαῖς ἔθνος. / τὴν μὲν γὰρ ἐντὸς ἀνατολῶν πᾶσαν σχεδὸν / οἰκοῦσιν Ἰνδοί, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν/ Αἰθίοπες ἐγγὺς κείμενοι νότου πνοῆς/ τὸν ἀπὸ Ζεφύρου Κελτοὶ δὲ μέχρι δυσμῶν τόπον/ θερινῶν ἔχουσιν, τὸν δὲ πρὸς βορρᾶν Σκύθαι. / Ἰνδοὶ μὲν οὖν μεταξὺ θερινῶν ἀνατολῶν / καὶ χειμερινῶν οἰκοῦσι· Κελτοὶ δ' ἀνάπαλιν / ὑπ' ἰσημερινῆς (θερινῆς) τε δύσεως, ὡς λόγος. / τὰ μὲν οὖν ἔθνη τὰ τέσσαρ' ἐστὶ τοῖς ὄχλοις / τοῖς πλήθεσιν τε τῶν κατοικοῦντων ἴσα· / ἡ δὲ Αἰθιοπῶν πλέον' ἐστὶ χώραν καὶ Σκυθῶν / ἐρημίαν (δ') ἔχουσα πλείστην διὰ τὸ καὶ / τὰ μὲν ἔμπυρ' εἶναι μᾶλλον αὐτῶν, τὰ δ' ἔνυγρ.

5.

34 (S. 53): THEON PROGYMN. 2p. 95, 27SP: (VORAUFGHEHT F 31 A) οἱ δὲ περὶ τὴν πάλαι μὲν Φλόγραν, νῦν δὲ Παλλήνην ὀνομαζομένην κατοικοῦντες ἦσαν ἄνθρωποι ὥμοι ἱερόσυλοι καὶ ἀνθρωποφάγοι, οἱ καλούμενοι Γίγαντες, οὓς Ἡρακλῆς λέγεται χειρώσασθαι τὴν Τροίαν ἑλῶν· καὶ διὰ τὸ κρατῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἡρακλέα ὀλίγους ὄντας τῶν Γιγάντων πολλῶν ὄντων καὶ ἁσεβῶν θεῶν ἔργον ἅπασιν ἐδόκει γεγενῆναι τὸ περὶ τὴν μάχην.

35 (S. 53): HARPOKR. S.: Τορώνη ... πόλις ἐν Θράικῃ, ὡς Ἔφορος ἐν δ' ἱστορεῖ.

36 (S. 54): HARPOKR. S.: Οἰσύμη ... πόλις ἐστὶ τῆς Θράικης, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἔφορος ἐν δ'.

37 (S. 54): HARPOKR. S.: Δάτος· πόλις ἐστὶ Θράικης σφόδρα εὐδαίμων. ἀπὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία 'Δάτος ἀγαθῶν'. δεδηλώκασι δὲ περὶ τε αὐτῆς καὶ τῆς παρακειμένης χώρας ὅτε μὲν 'τὸ Δάτον' οὐδετέρως λέγοντες, ὅτε δὲ 'τὴν Δάτον' θηλυκῶς, ὡς αἰεὶ Ἔφορος ἐν τῇ δ' ἀπαξ δ' ἄρσενικῶς. 'τὸν Δάτον' Θεόπομπος γ' Φιλιππικῶν (115 F 43). μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν (Φίλιπποι), Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως κρατήσαντος αὐτῆς, ὡς Ἔφορος τέ φησι καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ε' (III).

38 (S. 54): HARPOKR. S.: Μαρώνεια ... ἔστι μέντοι καὶ πόλις ἐν Θράικῃ Μαρώνεια, ἣν φασιν εἶναι τὴν ὑφ' Ὀμήρου Ἰσμαρον καλουμένην· μνημονεύει δὲ αὐτῆς Δημοσθένης (50, 20)... καὶ Ἔφορος ἐν τῇ δ'.

39 (S. 54): HARPOKR. S.: Αἰνίους ... Αἶνος πόλις τῆς Θράικης· Ὀμηρος (Δ 520) 'ὅς ἄρ Αἰνόθεν εἰληλούθει'. Ἔφορος δ' ἐν τῇ δ' περὶ Θραικίων πολισμάτων λέγων φησὶν „ἐχομένη δὲ τούτων Αἶνος πόλις, ἣν Ἑλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννήσιοι κατώικισαν, ὕστερον δ' ἐκ Μιτυλήνης ἐπηγάγοντο καὶ Κύμης ἐποίκους.“

40 (S. 54): HARPOKR. S.: Κριθώτην... Κριθώτη μία πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν α' Τρωικῶν (4 F 27). Ἔφορος δ' ἐν τῇ δ' φησὶν αὐτὴν κατοικισθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλιτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

42 (S. 54—55) STRABON VII 3,9: Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ μὲν τῆς ἱστορίας, Εὐρώπῃ δ' ἐπιγραφομένην βίβλῳ, περιοδεύσας τὴν Εὐρώπην μέχρι Σκυθῶν (S. F 158) ἐπὶ τέλει φησὶν εἶναι τῶν τε ἄλλων Σκυθῶν καὶ τῶν Σαυροματῶν τοὺς βίους ἀνομοίους· τοὺς μὲν γὰρ εἶναι χαλεπούς, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν, τοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων ἀπέχεσθαι. „οἱ μὲν οὖν ἄλλοι „φησί“ τὰ περὶ τῆς ὁμότητος αὐτῶν λέγουσιν, εἰδότες τὸ δεινὸν [δὲ] καὶ τὸ θαυμαστὸν ἐκπληκτικὸν ὄν“· δεῖν δὲ τάναντία καὶ λέγειν καὶ παραδείγματα ποιεῖσθαι· καὶ αὐτὸς οὖν περὶ τῶν δικαιοτάτοις ἦθεσι χρωμένων ποιήσασθαι τοὺς λόγους. εἶναι γὰρ τινὰς τῶν Νομάδων Σκυθῶν γάλακτι τρεφο-

μένους ἵππων, τῇ (δὲ) δικαιοσύνῃ πάντων διαφέρειν. μεμνησθαι δ' αὐτῶν τοὺς ποιητάς· Ὅμηρον (IL. N I FF.) μὲν Ἐλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων· φήσαντα τὴν γῆν καθορᾶν τὸν (Δία· τὸν) δὲ Ἡσίοδον ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς Περιόδῳ (F 54 R³) τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἄγεσθαι Ἐλακτοφάγων εἰς γαῖαν, ἀπῆναις οἰκί· ἐχόντων· εἴτ' αἰτιολογεῖ, διότι ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρηματισταὶ πρὸς τε ἀλλήλους εὐνομοῦνται, κοινὰ πάντα ἔχοντες τὰ ἄλλα καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τέκνα καὶ τὴν ὄλην συγγένειαν, πρὸς τε τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοι εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσι. καλεῖ δὲ καὶ Χοιρίλον (F 3 KI) εἰπόντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς σχεδίας, ἣν ἔξευξε Ἀαρεῖος· ἠελονόμοι τε Σάκαι, γενεᾷ Σκύθαι, αὐτὰρ ἔναιον Ἀσίδα πυρόφορον· νομάδων γε μὲν ἦσαν ἄποικοι ἀνθρώπων νομίμων· καὶ τὸν Ἀνάχαρσιν δὲ σοφὸν καλῶν ὁ Ἐφορος (F 158; 182) τοῦτου τοῦ γένους φησὶν εἶναι, νομισθῆναι δὲ καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐπ' εὐτελείαι καὶ σωφροσύνῃ καὶ συνέσει· εὐρήματά τε αὐτοῦ λέγει τὰ τε ζώπυρα καὶ τὴν ἀμφίβολον ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν. ταῦτα δὲ λέγω, σαφῶς μὲν εἰδῶς ὅτι καὶ οὗτος αὐτὸς οὔτε (τὰ) ἀληθέστατα λέγει περὶ πάντων, καὶ δὴ καὶ τὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος—πῶς γὰρ ὁ τροχὸς εὐρημα αὐτοῦ, ὃν οἶδεν Ὅμηρος πρεσβύτερος ὢν (IL. Σ 600)· ὥς δ' ὅτε τις κεραμεὺς τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι· καὶ τὰ ἐξῆς—ἀλλ' ἐκεῖνα διασημῆναι βουλόμενος, ὅτι κοινῇ τι νὴ φήμῃ καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ ὑπὸ τῶν ὕστερον πεπιστευθῆναι συνέβαινε τὸ τῶν Νομάδων, τοὺς μάλιστα ἀπωικισμένους ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων γαλακτοφάγους τε εἶναι καὶ ἀβίους καὶ δικαιοτάτους, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ Ὁμήρου πεπλάσθαι.

13.

43 (S. 55—56): STEPH. BYZ. S.: Τιβαρανία*· χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ, πρόσοικος Χάλυψι καὶ Μοσσυνοίοις**. τὸ ἐθνικὸν Τιβαρανοὶ*** καὶ Τιβαρηνοί, καὶ τὸ θηλυκὸν Τιβαρηνίς. Ἐφορος ἐν εφησὶν ὅτι „Τιβαρηνοὶ καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾶν εἰσὶν ἐξηλωκότες καὶ μεγίστην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουσιν· ὁμοροὶ δετούτοις Χάλυβες καὶ τὸ τῶν Λευκοσύρων ἕθνος“.

τιβαρανία *VP τιβαρνία R Τιβαρηνία XYL (ANDER)
 **Μοσσυνοίοις EDD μοσσυνοίοις STEPH.
 Τιβαρανοὶ*** MEI τιβαράνοι V-ῖνοι P -βάρνιοι R
 Τιβαράνιοι ALD Τιβαρήνιοι XYL

14.

44 (S. 56): A) SCHOL. APOLL. RHOD. II 845: ὅτι δὲ Βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν καὶ Ἐφορος ἐν πέμπτῳ καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν. B) -- II 351: τὴν δὲ Μαριανδυνῶν γῆν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὥς Εὐφορίων* (F 90 SCHEIDW) ἱστορεῖ.

*Εὐφορίων: Ἐφορος MARX.

15.

45 (S. 56): STEPH. BYZ. S. (187, 13): Βρύλλιον· πόλις ἐν τῇ Προποντιδί. Ἐφορος δ' ἐν τῷ ἐ Κίον* αὐτὴν φησὶν εἶναι ... Βρυλλίς ἢ χώρα, ἐν ἣι Δασκύλειόν ἐστι μικρὸν πολισμάτιον.

*Κίον MEI κέιον STEPH.

46. (S. 56): STEPH. BYZ. S. (4, 4): "Αβαρνος· πόλις καὶ χώρα καὶ ἄκρα τῆς Παριανῆς ... Ἑκαταῖος (1 F 220) ... Λαμψάκου ἄκρην εἶναί φησιν. Ἐφορος δ' ἐν τῇ ε λέγει κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐν Φωκ(α)ίδι Ἀβαρνίδος ὑπὸ Φωκ(α)έων τὴν Λάμψακον κτιζόντων.

52 (S. 56): STEPH. BYZ. S.: Χαλίσια*· πόλις Λιβύης. Ἐφορος ἐν τῷ ε· „ἀναχθέντι δ' ἀπὸ τούτων πόλις ὀνομαζομένη Χαλίσια***“ ἔστι καὶ ἄλλη (1 F 7) πρὸς τῷ Πόντῳ, μία τῶν Ἀμαζον(ίδ)ων***, ἧς οἱ οἰκήτορες Χαλίσιοι.

*Χαλκία ? **Ἐφορος — Χαλκίσιοι om P
***Ἀμαζονίδων SALMASIUS ἀμαζόνων STEPH.

60 A—B (S. 58):

A) SCHOL. APOLL. RHOD. II 965: Ἐφορος δὲ ἐν ἐννάτῳ φησὶ τὰς Ἀμαζόνας ὑβρίζουσας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθόντων αὐτῶν ἐπὶ τινα πόλεμον, τοὺς μὲν καταλειφθέντας ἀναιρεῖν, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ξένης προσιόντας μὴ δεχεσθαι.

B) STEPH. BYZ. S.: Ἀμαζόνες· ἔθνος γυναικεῖον πρὸς τῷ Θερμῳδόντι, ὡς Ἐφορος*, ἃς νῦν Σαυροματίδας (F 160) καλοῦσιν. S.F 114.

*Ἐφορος XYL (ANDER) εὐφορος STEPH.

61 (S. 58): SCHOL. APOLL. RHOD. I 1037: περὶ τῆς μάχης καὶ Δηίλοχος (III) ἱστορεῖ. — περὶ δὲ τῆς τοῦ Κυζίκου ἀναιρέσεως καὶ τῆς ὅλης μάχης οὐ συμφωνεῖται. Ἐφορος μὲν γὰρ φησὶ τοὺς Δολιόνας Πελασγοὺς ὄντας καὶ ἐχθρῶδως διακειμένους πρὸς τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν κατοικοῦντας διὰ τὸ ἀπελασθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἐπιθέσθαι αὐτοῖς, γράφων ἐν τῇ ἐννάτῃ. ἠκολούθηκε δὲ Ἀπολλώνιος Δηιλόχῳ. Καλλισθένης (124 F 6) δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Περίπλου κατ' ἐχθραν φησὶ τοὺς οἰκοῦντας τὴν Κύσικον ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Ἀργοναύταις. S. F 184.

62 (S. 59): STEPH. BYZ. S.: Φάλαννα*· πόλις Περραιβίας** ... Ἐφορος Φάλαννον αὐτὴν καλεῖ ἐν τῷ Ἡ.

*φάλανα R **περαιβίας VP

71 (S. 63): ATHEN. XI 101 p. 500 C: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Δερκυλλίδας ὁ Λακεδαιμόνιος Σίσυφος, ὡς φησιν Ἐφορος ἐν τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ λέγων οὕτως· „Λακεδαιμόνιοι ἀντὶ Θίμβρωνος* Δερκυλλίδαν ἔπεμψαν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀκούοντες ὅτι πάντα πράττειν εἰθώσιν οἱ περὶ τὴν Ἀσίαν βάρβαροι μετὰ ἀπάτης καὶ δόλου. διόπερ Δερκυλλίδαν ἔπεμψαν ἥκιστα νομίζοντες, ἐξαπατηθῆσεσθαι“

ἦν γὰρ οὐδέν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν οὐδ' ἄπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ τὸ θηριῶδες. διὸ καὶ Σίσυφον** αὐτὸν οἱ Λακεδαιμόνιοι προσηγόρευον.“

*Θίμβρωνος (CF. ARISTOT. POL. VII 13, 11):
Θίβρων XENOPH. HELL. III 1,4, DIOD. XIV,
36, 1. **Σκύφον (σκύθον A) ATHEN.

22.

87 (S. 65): STEPH. BYZ. S. (190, 14): Βύμαζος · πόλις Παιόνων. Ἐφορος κς.

23.

88 (S. 65): STEPH. BYZ. S. (296, 16): Ζηράνιοι · ἔθνος Θράκης Θεόπομπος με (115F 214). καὶ Ζηρανία ἐπὶ τῆς χώρας Ἐφορος κς.

24.

92 (S. 65): STEPH. BYZ. S.: Ἰστρος ... δ πόλις τῆς Ἰαπυγίας, ὡς Ἐφορος κθ.

25.

113 (S. 70—71): STRABON V 2,4 (SCHOL. DION. PER. 348): τοὺς δὲ Πελασγούς, οἳ μὲν ἀρχαῖον τὸ φύλον κατὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐπεπόλασε καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τοῖς κατὰ Θετταλίαν, ὁμολογοῦσιν ἅπαντες σχεδὸν τι. νομίζειν δὲ φησιν Ἐφορος το ἀνέκαθεν Ἀρκάδας ὄντας ἐλέσθαι στρατιωτικὸν βίον, εἰς δὲ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν προτρέποντας πολλοὺς ἅπασι τοῦ ὀνόματος μεταδοῦναι. καὶ πολλὴν ἐπιφάνειαν κτήσασθαι καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις, παρ' ὧσους ποτὲ ἀφιγμένοι τετυχήκασιν. καὶ γὰρ τῆς Κρήτης ἔποικοι γεγόνασιν, ὡς φησιν Ὀμηρος (OD. τ 175): λέγει γοῦν Ὀδυσσεὺς πρὸς Πηνελόπην· ἕλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί, ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες, Δωριεὺς τε τριχάικες· δῖοί τε Πελασγοί. καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἀργος ἢ Θετταλία λέγεται, τὸ μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τῆς ὄρεινῆς τῆς κατὰ Πίνδον, διὰ τὸ ἐπάρξει τῶν τόπων τούτων τοὺς Πελασγούς· τὸν τε Δία τὸν Δωδωναῖον (F 124) αὐτὸς ὁ ποιητὴς ὀνομάζει Πελασγικόν (IL. Π 233): Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ. πολλοὶ δὲ καὶ τὰ Ἑπειρωτικὰ ἔθνη Πελασγικὰ εἰρήκασιν, ὡς καὶ μέχρι δεῦρο ἐπαρξάντων· Πελασγούς τε πολλοὺς καὶ τῶν ἡρώων ὄνομα καλέσαντες οἱ ὕστερον ἀπ' ἐκείνων πολλὰ τῶν ἐθνῶν ἐπώνυμα πεποιήκας. καὶ γὰρ τὴν Λέσβον Πελασγίαν εἰρήκασιν, καὶ τοῖς ἐν τῇ Τρωάδι Κίλιξιν Ὀμηρος εἰρήκε τοὺς ὁμόρους Πελασγούς (IL. B 840): Ἰππόθους δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγγεσιμῶρων, τῶν οἱ Λάρισαν ἐριβόλακα ναιετάσκον. τῷ δ' Ἐφώρῳ τοῦ ἐξ Ἀρκαδίας εἶναι τὸ φύλον τοῦτο ἤρξεν Ἡσίοδος· φησὶ γὰρ (F 44 RZ³): υἱεῖς ἐξεγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο, ὃν ποτε τίκετε Πελασγός. Αἰσχύλος δ' ἐκ τοῦ περὶ Μυκῆνας Ἀργούς φησὶν ἐν Ἰκετίσιν. ἢ Δαναῖσι (V. 250 FF.) τὸ γένος αὐτῶν. καὶ τὴν Πελοπόννησον δὲ Πελασγίαν φησὶν Ἐφορος κληθῆναι· καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν Ἀρχελάῳ (F 228 N²) φησὶν ὅτι Δαναός ... ἐλθὼν ἐς Ἀργος ὠικίς Ἰνάχου πόλιν, Πελασγιώτας δ' ὀνομασμένους τὸ πρὶν Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκεν Ἑλλάδα.

114 A—B (S. 71):

114 A): STRABON XII 3,21: οἱ μὲν μεταγράφουσιν (IL. B 856) Ἀλαζώνων*, οἱ δ' Ἀμαζώνων** ποιοῦντες, τὸ δ' ἐξ Ἀλύβης ἐξ Ἀλόπης (ἥ) ἐξ Ἀλόβης***, τοὺς μὲν Σκύθας, Ἀλιζώνας**** φάσκοντες ὑπὲρ τὸν Βορυσθένη (4 F 186), τοὺς δ' Ἀμαζώνας μεταξύ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας, καθάπερ Ἐφορος νομίζει, πλησίον Κύμης τῆς πατρίδος αὐτοῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἔχεται τινὸς λόγου τυχὸν ἴσως· εἴη γάρ ἂν λέγων τὴν ὑπὸ τῶν Αἰολέων καὶ Ἰώνων οἰκισθεῖσαν ὕστερον, πρότερον δ' ὑπὸ Ἀμαζόνων· καὶ ἐπονύμους πόλεις τινὰς εἶναι φασί· καὶ γὰρ Ἐφεσον καὶ Σμύρναν καὶ Κύμην καὶ Μύριναν.

114 B): STEPH. BYZ. S.: Ἀλιζώνες· ἔθνος· Ὅμηρος (IL. B 856) . . . Ἐφορος οἰκῆσαί φησι τοὺς Ἀλιζώνας τὴν παραλίαν τὴν μεταξύ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας κειμένην.

*Ἀλαζώνων HOLSTE ἀλιζώνων STRAB.

**Ἀμαζώνων POLITUS ἀμαζόνων STRAB.

***Ἀλόβης HOLSTE ἀόλης STRAB.

****Ἀλιζώνας: HEROD. IV 17 CL. II Ἀλαζόνες
HEROD. CL. I Ἀλαζώνας HOLSTE

119 (S. 74—76): STRABON IX 2,2: Ἐφορος δὲ καὶ ταύτη κρείττω τὴν Βοιωτίαν ἀποφαίνει τῶν ὁμόρων ἐθνῶν, καὶ ὅτι μόνη τριθάλαττός ἐστι καὶ λιμένων εὐπορεῖ πλειόνων, ἐπὶ μὲν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ καὶ τῷ Κορινθιακῷ τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καὶ Λιβύης δεχομένη, ἐπὶ δὲ τῶν πρὸς Εὐβοίαν μερῶν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Εὐρίπου σχιζομένης τῆς παραλίας. τῇ μὲν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα καὶ τὴν Ταναγρικὴν, τῇ δ' ἐπὶ τὸν Σαλγανέα καὶ τὴν Ἀνθηδόνα, τῇ μὲν εἶναι συνεχῇ τὴν κατ' Αἴγυπτον καὶ Κύπρον καὶ τὰς νήσους θάλατταν, τῇ δὲ τὴν κατὰ Μακεδόνας καὶ τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. προστίθησι δέ, ὅτι καὶ τὴν Εὐβοίαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὐρύπος, οὕτω στενὸς ὢν καὶ γεφύραι συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν διπλέθρῳ (F 151). τὴν μὲν οὖν χώραν ἐπαινεῖ διὰ ταῦτα, καὶ φησι πρὸς ἡγεμονίαν εὐφυῶς ἔχειν· ἀγωγῇ δὲ καὶ παιδείᾳ μὴ χρησαμένους, ἐπεὶ μηδὲ τοὺς αἰεὶ προισταμένους (προιδεῖν) αὐτῆς, εἰ καίποτε κατώρθωσαν, ἐπὶ μικρὸν τὸν χρόνον συμμαίνει, καθάπερ Ἐπαμεινώνδας ἔδειξε· τελευτήσαντος γὰρ ἐκείνου τὴν ἡγεμονίαν ἀποβαλεῖν εὐθὺς τοὺς Θηβαίους, γευσάμενους αὐτῆς μόνον· αἴτιον δὲ εἶναι τὸ λόγων καὶ ὁμιλίας τῆς πρὸς ἀνθρώπους ὀλιγορῆσαι, μόνης δ' ἐπιμεληθῆναι τῆς κατὰ πόλεμον ἀρετῆς. ἔδει δὲ προσθεῖναι (3) ἡ δ' οὖν Βοιωτία πρότερον μὲν ὑπὸ βαρβάρων ὠικεῖτο Ἀόνων καὶ Τεμνίων, ἐκ τοῦ Σουνίου πεπλάνημένων, καὶ Λελέγων καὶ Ὑάντων. εἰτα Φοίνικες ἔσχον οἱ μετὰ Κάδμου (F 120), ὃς τὴν τε Καδμείαν ἐτείχισε καὶ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἐγκόνοις ἀπέλιπεν. ἐκεῖνοι δὲ τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν καὶ συνεφύλαξαν τὴν ἀρχὴν, ἡγούμενοι τῶν πλειστῶν Βοιωτῶν ἕως τῆς τῶν Ἐπιγόνων στρατείας· κατὰ δὲ τοὺς ὀλίγον χρόνον ἐκλιπόντες τὰς Θήβας (F 153) ἐπανήλθον πάλιν. ὥς δ' αὐτῶς ὑπο Θραικῶν καὶ Πελασγῶν ἐκπεσόντες ἐν Θετταλίᾳ συνεστήσαντο τὴν ἀρχὴν μετὰ Ἀρναίων ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε καὶ Βοιωτοὺς κληθῆναι πάντας. εἰτ' ἀνέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν ἤδη τοῦ Αἰολικοῦ στόλου παρεσκευασμένον περὶ Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας, ὃν ἔστελλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Ὀρέστου παῖδες, προσθέντες δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τὴν Ὀρχομενίαν—οὐ γὰρ ἦσαν κοινῇ πρότερον, οὐδ' „Ὅμηρος μετὰ Βοιωτῶν αὐτοὺς κατέλεξεν, ἀλλ' ἰδία Μινύας προσαγορεύσας (IL B 511)—μετ' ἐκείνων ἐξέβαλον τοὺς μὲν Πελασγοὺς εἰς Ἀθήνας, ἀφ' ὧν ἐκλήθη μέρος τι τῆς πόλεως Πελασγικόν—ὠίκησαν

δὲ ὑπὸ τῷ Ὑμητιῶτι, τοὺς δὲ Θραϊκὰς ἐπὶ τὸν Παρασσόν*. „Ἵαντες δὲ τῆς Φωκίδος „Ἵαν πόλιν ὤικισαν. (4) φησὶ δ' Ἐφορος τοὺς μὲν Θραϊκὰς ποιησάμενους σπονδὰς** πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς ἐπιθέσθαι νύκτωρ στρατοπεδεύουσιν ὀλιγωρότερον ὥς εἰρήνης γεγονίας· διακρουσαμένων δ' αὐτοὺς αἰτιωμένων τε ἅμα. ὅτι τὰς σπονδὰς παρέβαινον, μὴ παραβῆναι φάσκειν ἐκείνους· συνθέσθαι γὰρ ἡμέρας, νύκτωρ δ' ἐπιθέσθαι. ἄφ' οὗ δὴ*** καὶ τὴν παροιμίαν εἰρησθαι Ὑραικία παρεύρεσις'. τοὺς δὲ Πελασγοὺς' μένοντος ἔτι τοῦ πολέμου χρηστηριασομένους**** ἀπελθεῖν εἰς Δωδώνην, ἀπελθεῖν δὲ καὶ τοὺς Βοιωτοὺς. τὸν μὲν οὖν τοῖς Πελασγοῖς δοθέντα χρησμὸν ἔφη μὴ ἔχειν εἰπεῖν, τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ἀνελεῖν τὴν προφήτιν, ἀσεβήσαντας εὖ πράξειν. τοὺς δὲ θεωροὺς ὑπονοήσαντας χαριζομένην τοῖς Πελασγοῖς τὴν προφήτιν κατὰ τὸ συγγενές, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἱερὸν Πελασγικὸν ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν (F 142), οὕτως ἀνελεῖν, ἀρπάσαντας τὴν ἄνθρωπον εἰς πυρὰν ἐμβαλεῖν, ἐνθυμηθέντας εἴτε κακουργήσασαν εἴτε μὴ πρὸς ἀμφοτέρα ὀρθῶς ἔχειν, εἰ μὲν παρεχρηστηρίασε κολασθείσης αὐτῆς, εἰ δ' οὐδὲν ἔκακούργησε τὸ προσταχθὲν αὐτῶν πρασάντων. τοὺς δὲ περὶ τὸ ἱερὸν τὸ μὲν ἀκρίτους κτείνειν τοὺς πράξαντας, καὶ ταῦτ' ἐν ἱερῷ, μὴ δοκιμάσαι, καθιστάναι δ' εἰς κρίσιν, καλεῖν δ' ἐπὶ τὰς ἱερείας· ταύτας δ' εἶναι τὰς προφῆτιδας, αἱ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περιῆσαν. λεγόντων δ', ὥς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας, προσελέσθαι καὶ ἄνδρας ἴσους ταῖς γυναῖξιν τὸν ἀριθμόν. τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας ἀπογνῶναι, τὰς δὲ γυναῖκας καταγνῶναι, ἴσων. δὲ τῶν ψήφων γενομένων τὰς ἀπολουσάσας νικήσαι· ἐκ δὲ τούτων Βοιωτοῖς μόνους ἄνδρας προθεσπίζειν ἐν Δωδώνῃ. τὰς μέντοι προφῆτιδας ἐξηγουμένας τὸ μαντεῖον εἰπεῖν, ὅτι προστάττοι ὁ θεὸς τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς παρ' αὐτοῖς τρίποδας † συλλέγοντάς εἰς Δωδώνην πέμπειν κατ' ἔτος. καὶ δὴ καὶ ποιεῖν τοῦτο· αἰεὶ γάρ τινα τῶν ἀνακειμένων τριπόδων καθαιροῦντας καὶ κατακαλύπτοντας ἱματίοις ὥς ἂν λάθρα τριποδηφορεῖν εἰς Δωδώνην. (5) μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Αἰολικὴν ἀποικίαν συνέκραξαν τοῖς περὶ Πενθίλον πλείστους ἐξ ἑαυτῶν συμπέμπσαντες, ὥστε καὶ Βοιωτικὴν προσγορευθῆναι. ὕστερον δὲ χρόνοις πολλοῖς ὁ Περσικὸς πόλεμος περὶ Πλαταιὰς γενόμενος διελυμήνατο τὴν χώραν. εἰτ' ἀνέλαβον σφᾶς ἅλιν ἐπὶ τοσούτον, ὥστε καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἀμφισβητῆσαι Θηβαίους δυσὶ μάχαις κρατήσαντας Λακεδαιμονίους. Ἐπαμεινώνδα δὲ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ, ταύτης μὲν τῆς ἐλπίδος διεσφάλησαν (p. 75,7), ὑπὲρ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπολέμησαν πρὸς Φωκέας τοὺς τὸ ἱερὸν συλήσαντας τὸ κοινόν.

*ὑπὸ τ. Παρασσόν Β** σπονδὰς πενθημέρους ZENOB ***ἄφ' οὗ δὴ: ἄφ' ὧν V
****χρηστηριασομένους ο-σαμένους AB χρηστηριας . . . V

28.

126 (S. 79): STEPH. BYZ. S. (162, 17): Βέννα*. μία φυλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ ε, ἣς οἱ φυλέται Βενναῖοι,** ὥς Ἐφορος. ὅτι Ἄνδρονκλος ὁ κτίσας Ἐφεσον· οὗτος Πριηνεῦσι βοηθήσας ἐτελεύτησε καὶ οἱ πολλοὶ Ἐφέσιοι σὺν αὐτῷ. οἱ οὖν καταλεφθέντες Ἐφέσιοι ἐστασίασαν κατὰ τῶν Ἀνδρόκλου παίδων, καὶ βοήθειαν ἔχειν πρὸς αὐτοὺς ἐκ Τέω καὶ Καρήνης ἀποίκους ἔλαβον, ἄφ' ὧν ἐν Ἐφέσῳ δύο φυλαὶ τῶν ε τῆς ἐπανυμίας ἔχουσιν· οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ*** Βενναῖοι****, οἱ δ' ἐν Εὐώνυμῳ τῆς Ἀττικῆς Εὐώνυμοι. οὗς δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἐφέσῳ κατέλαβον Ἐφεσίους φασί, τοὺς δ' ὕστερον ἐπήλυδας Τήιους καὶ Καρηνεῖους ἀποκαλοῦσι.'

*Βέννα· μία XYLANDER **Βενναῖοι MEI
βέννιοι STEPH ***ἐκ Βέννης GUHL
****Βενναῖοι MEI βέννιοι RP om V

140 (S. 83): STRAB. VI 1, 12: ὠίκουν δὲ Ἰάπυγες τὸν Κρότωνα πρότερον, ὥς Ἔφορός φησιν.

142 (S. 83): STRAB. VII 7, 10: ἔστι δ', ὥς φησιν Ἐφορος, Πελασγῶν Ἴδρυμα (SC. τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δωδώνῃ).

154 (S. 90): STEPH. BYZ. S. (5, 14): Ἀβδηρα Ἐφορος καὶ τὴν πόλιν Ἀβδηρόν φησιν, (ὁμωνύμως τῷ Ἀβδήρῳ*), ἀφ' οὗ τὰ Ἀβδηρα**. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ γὰρ τοῦ Δίολκος τὸ Διολκίτης καὶ τοῦ Ὀξύρυγχος τὸ Ὀξύρυγχίτης· καὶ ἀπὸ τῶν εἰς αὐτὸ οὐδετέρων εὑρίσκεται, ὥς Γάβαλα Γαβαλίτης.

*(ὁμωνύμως τ. Ἀ.) JAC** [ἀφ' — Ἀβδηρα]
MEI

155 (S. 90): STEPH. BYZ. S. (563, 1): Σηστός (EUSTATH. DION. 513): πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρὰ Ἐφόρῳ· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τῇ Σηστῷ φασιν.

157 (S. 90): STRABON VII 3, 15: ἐπτάστομος γὰρ ἔστιν Ἐφορος δὲ πεντάστομον εἶρηκε τὸν Ἴστρον.

162 (S. 92): STRABON XIV 5, 23: φήσαντος δὲ τοῦ Ἐφόρου, διότι τὴν χειρρόνησον κατοικεῖ ταύτην (WESTLICH DER LINIE ISSOS-SINOPE) ἐκκαίδεκα γένη—τρία μὲν Ἑλληνικά, τὰ δὲ λοιπὰ βάρβαρα χωρὶς τῶν μιγάδων· ἐπὶ θαλάττῃ μὲν Κίλικες καὶ Πάμφυλοι καὶ Λύκιοι καὶ Βιθυνοὶ καὶ Παφλαγόνες καὶ Μαριανδυνοὶ καὶ Τρῶες καὶ Κᾶρες· Πισίδαι δὲ καὶ Μυσοὶ καὶ Χάλυβες καὶ Φρύγες καὶ Μιλύαι ἐν τῇ μεσογαίᾳ — διαιτῶν ταῦτα ὁ Ἀπολλόδωρος (244 F 170) ἑπτακαιδέκατόν φησιν εἶναι τὸ τῶν Γαλατῶν ... τῶν δ' εἰρημένων τὰ μὲν Ἑλληνικά μήπω κατὰ τὰ Τρωικὰ κατοικίσθαι, τὰ δὲ βάρβαρα πολλὴν ἔχειν σύγχυσιν διὰ τὸν χρόνον ... (24) φαίνεται δὲ οὔτε τοῦ Ἐφόρου τὴν ἀπόφασιν διαιτῶν ἱκανῶς τὰ τὲ τοῦ ποιητοῦ ταράττων καὶ καταψευδόμενος. Ἐφόρου τε γὰρ τοῦτο πρῶτον ἀπαιτεῖν ἔχρην, τί δὴ τοὺς Χάλυβας τίθησιν ἐντὸς τῆς χειρρόνησου τοσοῦτον ἀφεστῶτας καὶ Σινώπης καὶ Ἀμισοῦ πρὸς ἔω; ... ὥστ' εἰ τοὺς Χάλυβας τῆς χειρρόνησου θετέον μέρος, πολὺ μᾶλλον τοὺς Κατάονας καὶ Καππάδοκας ἀμφοτέρους καὶ Λυκάονας δέ, οὓς καὶ αὐτοὺς παρήκε. διὰ τί δ' ἐν τοῖς μεσογαίοις ἔταξε τοὺς Χάλυβας, οὓς ὁ ποιητὴς Ἀλιζῶνας* ἐκάλεσεν ... ἄμεινον γὰρ ἦν διελεῖν καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ φάναι, τοὺς δὲ ἐν τῇ μεσογαίᾳ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς Καππαδοκίας ποιητέον καὶ τῆς Κιλικίας. ὁ δὲ τὴν μὲν οὐδ' ὠνόμακε, τοὺς Κίλικας δὲ τοὺς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ μόνον εἶρηκεν. οἱ οὖν ἐπ' Ἀντιπάρῳ τῷ Δερβήτῃ καὶ οἱ Ὀμοναδεῖς καὶ ἄλλοι πλείους οἱ συνάπτοντες τοῖς Πισίδαις· οἱ οὐκ ἴσασι θάλατταν ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγ-

μένον εἶδαρ ἔδουσι· (OD· λ 122), τίνα λάβωσι τάξιν; ἀλλ' οὐδὲ Λυδοὺς οὐδὲ Μήιονας εἶρηκεν... (25) τίνες δ'εἰσιν οἱ μιγάδες; (26) πῶς δὲ τρία γένη τῶν Ἑλλήνων...; εἰ γάρ, ὅτι τὸ παλαιὸν οἱ αὐτοὶ ἦσαν Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι, λεγέσθωσαν καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀιολεῖς οἱ αὐτοί, ὥστε δύο ἔθνη γίνοιτ' ἂν· εἰ δὲ διαιρετέον κατὰ τὰ ὕστερα ἔθνη, καθάπερ καὶ τὰς διαλέκτους, τέτταρα ἂν εἴη καὶ τὰ ἔθνη ... οἰκοῦσι δὲ τὴν χερρόνησον ταύτην, καὶ μάλιστα κατὰ τὸν τοῦ Ἐφόρου διορισμόν, οὐκ Ἴωνες μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι...

*ἀλιζώνους CEF

35.

164 (S. 93): STEPH. BYZ. S. (119, 3): Ἀρίσβη· πόλις τῆς Τρωάδος, Μιτυληναίων ἄποικος, ἥς οἰκισταὶ Σκαμάνδριος καὶ Ἀσκάνιος υἱὸς Αἰνείου... ἔστιν ἑτέρα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ἀρίσβης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς. Ἐφορος δὲ Μέροπος αὐτὴν γενεαλογεῖ, καὶ πρῶτην Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου γαμηθῆναι.

36.

166 (S. 93): STEPH. BYZ. S. Ἀναία· ... ἔστι δὲ Καρίας ἀντικρὺ Σάμοιο* κέκληται ἀπὸ Ἀναίας Ἀμαζόνος ἐκεῖ ταφείσης, ὡς Ἐφορος.

*Σάμοιο: σώμου P

37.

183 (S. 95): ATHEN. XII 26 p. 523 E: Μιλήσιοι δ'ἔως μὲν οὐκ ἐτρύφων, ἐνίκων, Σκύθας, ὥς φησιν Ἐφορος, καὶ τὰς τε ἐφ' Ἑλλησπόντῳ πόλεις ἐκτίσαν καὶ τὸν Εὐξεινον Πόντον κατώικισαν πόλεσι λαμπραῖς, καὶ πάντες ὑπὸ* τὴν Μίλητον, ἔθρον, ὥς ὑπήχθησαν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, κατερρῦη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης (III), καὶ παροιμία τις ἐγεννήθη ἐπ' αὐτῶν ἡ πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι'.

*υπὸ E ἐπὶ A

38.

184 (S. 95): SCHOL. APOLL. RHOD. I 974: Κλείτη δὲ θυγάτηρ Μέροπος Περκωσίου τὸ γένος, μάντεως, ἣν Κύζικος ἔγημεν, ὡς ἱστορεῖ Δηίοχος (III) καὶ Ἐφορος. S. F 61.

39.

191 (S. 96—97): PAP. OXYRH. XIII 1610:

FRG. 6: εἰρη [μεν... ὄθεν] | παρεξ[έβ]ημεν Ἀ[θνη] | ναῖοι [δ] ἐ Κ[ί]μωνος | τοῦ Μιλιτιάδου στρατηγούντος ἐκπλεύ[σαντες] ἐκ Βυζαντίου μετὰ τῶν συμμάχων [Ἡ]ρόνα τὴν ἐπὶ | Στρυμόνι Περσῶν ἐχόν [τω]ν εἶλον καὶ | Σκυρο[ν] ἣν νῆσ[ο]ν*

*τὴν νῆσον ?

223 (S. 107): CLEM. ALEX. STROM. I 139, 3: ἀπὸ Τροίας ἀλώσεως ἐπὶ τὴν Ἡρακλειδῶν κἀθοδὸν ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι ἢ [ἑκατὸν]* ὀγδοήκοντα. (4) ἀπὸ τούτου ἐπὶ Εὐαίνετον ἄρχοντα (335/4), ἐφ' οὗ φασιν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, ὥς μὲν Φαλίας (III) ἔτη ἑπτακόσια δεκαπέντε · ὥς δὲ Ἐφορος ἑπτακοσία τριάκοντα πέντε · ὥς δὲ Τίμαιος (III) καὶ Κλείταρχος (137 F 7) ὀκτακόσια εἴκοσι · ὥς δὲ Ἐρατοσθένης (241 F 1) ἑπτακόσια ἐβδομήκοντα [τέσσαρα]** ὥς δὲ Δοῦρις (76 F 41) ἀπὸ Τροίας ἀλώσεως ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου εἰς Ἀσίαν διάβασιν ἔτη χίλια.

*[ἑκατὸν] V. GUTSCHMID **[τέσσαρα] C MUELLER

235 (S. 109): STEPH. BYZ. S. (509. 11): Πάσσα . πόλις Θράικης. τὸ ἐθνικὸν Πασσαῖος ... ἔστι δὲ καὶ Πάσσανδα* χωρίον παρὰ Ἀδραμύττιον** πόλιν καὶ Κισθῆνην. τὸ ἐθνικὸν Πασσανδεὺς τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἐφορος· „ὀλίγοι δὲ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον.“

*πασσάνδα R πασάνδα VP **ἀνδραμύττιον

R ἀνδραμύττειον VP

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ОТКЪСИ ОТ АНТИЧНИ АВТОРИ КЪМ ФРАГМЕНТИТЕ

(по реда на въвеждането им в изложението)

1.

POLYAEN. I, 4: ζηλούσι τὴν κούραν μάλιστα δὴ Ἑλλήνων Ἀβαντες· μαρτυρεῖ Ὅμηρος ᾄδων [B 542]· „Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιθεν κομῶντες“.

2.

ANON. PERIPL. PE 33 (PS. SKYMN. 914—916): ἀπὸ δὲ Κοτυώρου ἕως πλησίον Πολεμωνίου πρῶτον Τιβαρηνοὶ ὠικουν ἔθνος ὁμοχώριοι, πανυ γελᾶν σπεύδοντες ἐκ παντὸς τρόπου, εὐδαιμονίαν εἶναι ταύτην Κεκρικότες.

3.

XEN. ANAB. V, 5, 1—3: . . . οὗτοι (Χαλυβες) ὀλίγοι τε ἦσαν καὶ ὑπήκοοι τῶν Μοσσουνοίων καὶ ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας. 2. ἐντεῦθεν ἀφικνοῦνται εἰς Τιβαρηνοῦν ἢ δὲ τῶν Τιβαρηνῶν χώρα πολυὴν πεδινωτέρα καὶ χωρία εἶχεν ἐπὶ θαλάττῃ ἤττον ἐρυμνά. χωρία 3. εἰς Κοτύωρα, πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἄποικον, οὖσαν δ' ἐν τῇ Τιβαρηνῶν χώρῃ.

THUC. I, 12, 3: Βοιωτοί τε γὰρ οἱ νῦν ἐξηκοτῶδι ἔτει μετὰ Ἰλίου ἄλωσιν ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν τὴν νῦν μεν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδμηίδα γῆν καλουμένην ὠκίσαν.

PR. SKYMN. 666: τῶν δ' ἐπὶ θαλάττῃ κειμένων ἐστὶν πόλις Ἄβδηρ', ἀπ' Ἄβδηρου μὲν ὠνομασμένη τοῦ καὶ κτίσαντος πρότερον αὐτήν, ὃς δοκεῖ ὑπο τῶν Διομήδους ὕστερον ξενοκτόνων ἵππων φθαρῆναι. Τήιοι δὲ τὴν πόλιν συνώκισαν φυγόντες ὑπὸ τὰ Περσικά.

HER. IX 118, 2: ὥς δὲ ἡμέρη ἐγένετο, οἱ Χερσονησίται ἀπὸ τῶν πύργων ἐσήμεναν τοῖσι Ἀθηναίοισι τὸ γεγονὸς καὶ τὰς πύλας ἀνοιξαν. τῶν δὲ οἱ μὲν πλεῖνες ἐδίωκον, οἱ δὲ τὴν πόλιν εἶχον.

ПРИЛОЖЕНИЕ III

ПОПРАВКИ И ДОБАВКИ КЪМ ТРАКИЙСКИТЕ ЕЗИКОВИ ОСТАТЪЦИ ПО СВЕДЕНИЯТА НА ЕФОР

Ἄβας PN (I 2). ACCIPID: THRAC. NOM.

Ἄβδηρα ON (I 31).: ACCIPID: THRAC. NOM. (?)

Αἶνος ON (I 10). ACCIPID: THRAC. NOM.

Ἀλιζῶνες, Ἀλαζῶνες EN (I 26). ACCIPID: THRAC. NOM. (?)

Ἀναία ON (I 36). ACCIPID: THRAC. NOM. (?)..

Θίμβρων ON (I 21). ACCIPID: THRAC. NOM.

Κριθώτη ON (I 11). ACCIPID: THRAC. NOM.

Μαριανδύνοι EN (I 14). ACCIPID: THRAC. NOM.

Μέροψ PN (I 38). ACCIPID: THRAC. NOM. CF. DETSCHEW 295.

S. Μερόπη.

Μοσσυνοίκοι EN (I 13). ACCIPID: THRAC. NOM. CF. DETSCHEW 311—312 S. μόσσυν, μόσυν.

Πάσσανδα ON (I 41). ACCIPID: THRAC. NOM.

Φάλαννα, Φάλανα ON (I 20). ACCIPID: THRAC. NOM. (?)

Φλέγρα ON (I 5). ACCIPID: THRAC. NOM. CF. Фол. Проучвания V: I. IV. 5 S. Флэгρη.

ÉTUDES DES SOURCES ÉCRITES GRECQUES SUR LA THRACE ANTIQUE VI. EPHORE: „HISTOIRE GÉNÉRALE“

Alexandre Fol

(R é s u m é)

L'étude comprend 41 fragments de l'Histoire générale d'Ephore concernant la Thrace, les Thraces et leurs relations avec d'autres peuples et cultures du Sud-Est européen. De ce point de vue-là les fragments sont interprétés afin de contribuer à l'histoire de la péninsule Balkanique.

La plus grande partie des fragments est mise en analyse critique pour la première fois. Il s'en suit quelques addenda et corrigenda des restes de la langue thrace au nombre de 13 (suppl. III).

СПИСЪК НА СЪКРАЩЕНИЯТА

КИРИЛИЦА

- Георгиев ТЕ: Вл. Георгиев. Траките и техният език. С., БАН, 1977
Данов ДТ: Хр. Данов. Древна Тракия. Изследвания върху историята на българските земи, Северна Добруджа, Източна и Егейска Тракия от края на IX до края на III в. пр.н.е. С., 1969
Извори: Г. Кацаров, Д. Дечев и др. Извори за старата история и география на Тракия и Македония. С., 1949
Фол ПИТ: А.л. Фол. Политическа история на траките от края на бронзовата епоха до края на V в. пр.н.е. С., 1972
Фол ТБ: А.л. Фол. Тракия и Балканите през ранноелинистическата епоха. С., 1974
Фол Проучвания: А.л. Фол. Проучвания върху гръцките извори за древна Тракия I. Тракия в Периегезата на Хекатей. — Год. Соф. унив., Ист. фак. т. 66, 1976, с. 19—33; II. Тракийският логос на Херодот. — Год. Соф. унив., Ист. фак., т. 67, 1977, с. 7—25; III. Тракия в „Археологията“ на Тукидид. — Год. Соф. унив., Ист. фак., т. 68, 1978; IV. Теопомп: „История на Филип II [Македонски]“ и „Гръцка история“. — Год. Соф. унив. Ист. фак., т. 69, 1979; V. Генеалогисти и митографи от V—IV в. пр.н.е. — Год. Соф. унив., Ист. фак., т. 70, 1980

ЛАТИНИЦА

- Detschew: D. Detschew. Die thrakischen Sprachreste. Wien, 1976²
FGrHist: F. Jacoby. Die Fragmente der griechischen Historiker II A, B. Berlin, 1927
Sakellariou: M. Sakellariou. Peuples préhelléniques d'origine indo-européenne. Athènes, 1977

СПИСЪК НА АНТИЧНИТЕ АВТОРИ

A p o l l o d o r u s (Wagner)
 A p o l l o n i u s R h o d. (Merkel)
 A t h e n a e u s (Kaibel)
 D i o d o r u s (Vogel)
 E u r i p i d e s Rhes. (Wecklein)
 H a r p o k r a t i o n (Dindorf)
 H e c a t a e u s (Jacoby)
 H e r o d o t u s (Feix)
 H e s i o d o s (Razch²)
 H o m e r u s (Ameis-Hentze)
 P a u s a n i u s (Jones, Schwabe)
 P i n d a r u s (Bergk, Schröder)
 P l i n i u s (Mayhoff)
 P l u t a r c h u s Vitae paral. (Ziegler), Moralia (Nachstädt-Sievekling-Titchener)
 P o l y a e n u s (Wölflin-Melber)
 [P s.] S k y l a x (Müller)
 [P s.] S k y m n o s (Müller)
 P t o l e m a e u s (Müller)
 S t e p h a n u s B y z a n t i n u s (Meineke)
 S t r a b o n (Meineke)
 S u i d a s (Bernhardy)
 T h e o p o m p u s (Jacoby)
 T h u c y d i d e s (Hude, Romilly, Smith)
 V e l l e i u s P a t e r c u l u s (Stegmann-Pritzwald)
 X e n o p h o n, Anab. (Vollbrecht), Hell. (Marchant)
 S c h o l. a d P i n d. (Drachmann)